

Copak je to vázaného?

Petr Motýl

POHOUPEJ

divoké husy
led na jezerech

sobi putující krajinou rozumu

krvavé slunce
zapadá za betonové vilky
na konci vsi

přelétává
křídla tmavá

louka jabka
malované talíře

a lásky
až je to k nevíře

a proč z té cesty k mrazu
sejít nemůžu

OSTROV

louže a louče
vratké stíny

zlatý brouček
lebka a kopretiny

pak na celý ostrov padne tma

a ráno
spočítá kosti a poklady
srdce
pod dubem zazní sladké ano

slunce louže smaže
ze školní tabule
a uvnitř očí vzplane fakule

z hlíny zlato
a všechno za tou vodou
co stálo za to

RÁNO

houkání sanitky mi otvírá oči
zas kysličník uhličitý chodník líbá
metař má vestu oranž a kůži hroší
na sáček čaje vařící vodu vlívám

otevřená knížka s bájnou dávnou básní
zařve klakson pod žebry do srdce šťouchne
ó předlouhých lýtek Achájové krásní
nárazník auta o bronzový štít bouchne

o stránku dál založený bukový list
už je to patnáct let: pod lesem v maringotce
voněly růžovky v čerpadle funěl píst

věže Emauz za řekou mám za průvodce
- vidím je z okna když se nahnu trochu víc –
Mínotaur v nonstopu sáh po další vodce

NA VSI

na potoce stíny: ryby
navečer
měsíc na hranici dříví
měkký tér:

léto
komáři můry bedly
a je to:
roštěná a knedlík

pivo na zahrádce
pod kostelem
chleba na ošatce
tma tělem

noci jde ohromné zvíře
vlhké a rousné
asfalt silnice hřeje v Lyře
Vega září: kousne

lípu v dvoře potkan v rouře
hrách rachotí v hrnci
světlo teče v peřinách

RYBY

ty pole ty vody
to šílenství

a sních a schody
a kouř a sny

a ryby rybí zuby
ty hrozně
a víc víc než vším

CESTA

ta cesta je cesta do tmy
a nese hořké hrozny

v zahradě namrzá zelí
je podzim: Duch se zjeví

je to jako vždycky: toužení
sliby jinovatka soužení

rohatý měsíc nad lesem
prořídí až na kost

PO DLOUHÉM DNU

čtvrťka z měsíce
drak prorostl lesem

a kupa hnoje
zpívá píseň léta a noci

popraskané třešně
postaru kosou pokosená louka

všechny ty tuze směšné věci
a laská laská to přeci

a ještě slyší na svatojánský sen
rybíz uzené a křen

OLBŘÍMI

jazyk ochutnává léto a náměstí
pečená ryba modrá modřina
hedvábí slov s špatnou pověstí
dvě deci vína a lístky do kina

ze sboru vytržený vlas altu
měděný střep se zabodne do oka
zedníci souhvězdí házejí maltu
kdopak to dokouká? kdopak to dokouká?

kuny praskají ve skříni
a ze střech kape chlór
ohromní slavní olbřími

vyšli na obzor
náměstí léto a ti přímí
ti strašliví: příšery z hor

BIČEM

vonící jako křídla ryb
zvonící jako promoklý mnich
přebíraný mlýn
ševelící dřín

z ovcí skleněná opadává stříž
třpytí se stříbro v korunách bříz
skapávající trám
jílem zavátý šlář

hou hou nocí odpornou
hou hou bičem ho ženou

NA ROHU

oči jdou šejdrem
na rohu ulice se připozdívá
měděný orel drápy srdce svírá

letním vedrem
kráčí smrt
a krásná je a fialová
a své si bere pořád znova
hbitá je jak chrt

a vláčná hladká nadvakrát
na rohu noci se připozdívá
a málo už jen málo zbývá
už je čas jít spát

oči jdou šejdrem
a hlína k kostem lne

* * *

ta dlouhá louka na konci snu
ta tichá dlouhá louka na břehu dnů

o prkna kůlny opřené rýče
kus černé látky na mrtvém břiše

Petr Motýl je básník, prozaik, překladatel a literární kritik, autor řady básnických sbírek. Narodil se 26. srpna 1964 v Klatovech. Žil v Ostravě, nyní žije v Praze. Vystřídal řadu zaměstnání. Vydával časopisy Modrý květ, Sojky v hlavě, Čmelák a svět a do řady literárních časopisů přispíval. Společně s bratrem Ivanem uspořádal na Ostravsku řadu literárních večerů. Jeho poezie je zastoupena také v několika sbornících a v zahraničních antologiích české poezie. Vybral a přeložil básně do antologie polských prokletých básníků Prokletí na básníky (2011). Internetové stránky Petra Motýla naleznete na adrese <http://zebry.cz/petrmotyl/>.